

ITSEKASVATUS

Pekka Ervastian esitelmä 5.5.1929

Madame Blavatsky, teosofisen liikkeen alkuunpanija, jonka muistoa aina vietetään teosofisessa maailmassa toukokuun 8. päivänä, toi meille ihmisille suuren valon antaessaan meille teosofisen elämänymmärryksen. Hän toi meille suuren lohdutuksen meidän käytännölliseen, jokapäiväiseen elämäämme, kun hän näytti meille mitä varten me elämme, mikä on meidän elämämme päämäärä tässä maailmassa, ja hän myöskin näytti meille mitenkä tuo päämäärä on saavutettavissa. Madame Blavatsky paljasti meille sen päämäärän tai toi sen ikäänkuin uudestaan meidän tietoomme, sillä me ihmiset olimme sen unohtaneet. Se päämäärä on inhimillinen täydellisyys, ja se päämäärä, inhimillinen täydellisyys, on saavutettavissa täällä maan päällä. Se ei ole mikään epämääräinen inhimillinen täydellisyys, jonkun kuoleman jälkeisen enkelin muodossa, joka täydellisyys tulisi itsestään, vaan se on aivan käytännöllinen tosiasia, semmoinen inhimillinen täydellisyys, joka meidän on itse itsellemme hankittava. Meidän elämämmehan olisi ilman merkitystä, jos elämän päämäärä olisi sellainen täydellisyys, joka saavutetaan kuoleman jälkeen ilman meidän ansiotamme, taikka jonkun turhanpäiväisen uskon nojalla. Silloin todella meidän elämämme olisi täällä ilman tarkoitusta; sillä silloinhan voitaisiin huomauttaa, niinkuin monet ovat tehneet, että Jumalahan olisi heti voinut luoda ihmiset täydellisiksi enkeleiksi, eikä ollenkaan pakoittaa heitä elämään, kärsimään ja tuskailemaan täällä maan päällä, tällaisessa turhanpäiväisessä elämässä, jolla ei ole mitään merkitystä. Mutta madame Blavatsky näytti meille, että Jumala ei suinkaan ole kyennyt luomaan mitään täydellisiä olentoja. Semmoinen luominen ei itse asiassa olisi ollut mistään merkityksestä. Jumala on luonut sellaisia olentoja, joitten tulee

itse pyrkiä täydellisyteen. Silloinhan heidän olemassaolollaan on jotain merkitystä.

Tuo sana „täydellisyys“ sisältää niin suuria pohjattomuuksia, että me emme osaa lainkaan rajoittaa iankaikkisen elämän täydellisyyttä muotoihin, vaan me sanomme, että inhimillinen täydellisyys on meidän päämäärämme. Mitä sen perästä on, se on uusi kysymys. Ihmisolentoina me olemme saaneet ihanteen, inhimillisen täydellisyyden, jota meidän on tavoiteltava, johon meidän on pyrittävä, joka meidän on hankittava. Siinä on elämän tarkoitus. Jumala on luonut semmoisia olentoja, jotka voivat pyrkiä täydellisyteen, jotka voivat pyrkiä eteenpäin ja jotka voivat kehittyä.

Kehitys on tunnustettu kaikissa tieteellisissä piireissä yleiseksi elämän laiksi. Ei suinkaan ihminenkään henkiolentona eli inhimillisenä olentona ole tuon kehityslain ulkopuolella. Tietysti hänkin sielullisena, henkisenä olentona on saman kehityslain alainen ja sentähden on todella lohdullista saada kuulla jonkullaisella auktoriteetilla vakuutettavan, että ihminen on täällä olemassa sitävarten, että hän pyrki täydellisyteen ja sitävarten, että hän saavuttaisi täydellisyyden. Hän on täällä olemassa sitävarten, että hän kehittyisi täydelliseksi. Tämä ei ole mikään fantasia, ei mikään utopia ja paljas saavuttamaton ihanne, vaan se on elämän päämäärä. Sentähden jokainen ihminen tulee sen kerran saavuttamaan, mutta ei saavuttamaan ilman ansiota. Ei sillä tavalla, että ihminen heittäytyisi elämän aalloille kellumaan ja sanoisi: „Tee minusta täydellinen“. Ei sillä tavalla. Sillä tavalla ei mitään saavuteta. Ihmiselle on annettu mahdollisuus tulla täydelliseksi omilla pyrkimyksillään ja ponnistuksillaan. Sentähden elämä sanoo ihmiselle: „Kasvata itsesi täydelliseksi“.

Useista uskonnollisista ihmisistä, jotka hiukan aavistavat tällaisia asioita, tuntuu tuo tietysti mahdottomalta sentähden, että me olemme täällä länsimailla unohtaneet jälleensyntymisopin. Mutta madame Blavatsky siihen viittaamalla teroittaa meille, että

täydellisyuden saavuttaminen on mahdollinen sentähden juuri, että me synnymme jälleen. Emme ole täällä ensimmäistä ja viimeistä kertaa. Me olemme siinä kohdassa kun olemme, näin paljon olemme saavuttaneet, mutta meidän ihanteemme on saavutettavissa ainoastaan oman pyrkimyksemme nojalla. Tämä oli madame Blavatskyn varsinainen teosofinen, käytännöllinen sanoma, hänen elämänoppinsa n.s. hänen periaatteellinen esityksensä siitä, miten tuo ihmiselämän päämäärä on saavutettavissa. Se ei ole saavutettavissa minkään jumalallisen armon kautta, se ei ole mikään luonnon itsensä ilman muuta tuoma päämäärä meille, vaan se on saavutettavissa ainoastaan ihmisen oman ponnistuksen kautta.

Siis kun kaikissa uskonnoissa on puhuttu Vapahtajista, taikka paremmin sanoen vapahtamisesta, pelastuksesta, lunastuksesta, niin on se ollut erehdyistä. Varsinkin meidän kristillinen kirkkomme on siihen syyllinen. Uskonnot ovat erehtyneet, jos ne ovat antaneet luulla, että täydellisyys on saavutettavissa jumalallisen armon kautta, tai lahjaksi jollain tavalla. Ainoastaan silloin ovat uskonnot pysyneet totuudessa, kun ne ovat selvin sanoin sanoneet ihmisille: „Pyrkikää, ponnistakaa, tehkää työtä, sillä ainoastaan siten, että te itse kasvatatte itseänne, saavutate elämän päämäärän“. Tämä on kaikkien uskontojen todellinen sanoma ihmisille ja sitä sanomaa madame Blavatsky teroitti.

Tietysti on sitten ihan toinen asia, että elämässä on kaikellaisia esteitä ihmisen pyrkimisen tiellä. Miten ihminen pyrkisikään, mikä hänen pyrkimyksensä olisikaan, jollei olisi esteitä pyrkimyksen tiellä. Mehän voisimme saavuttaa yhdessä sekunnissa täydellisyuden, jollei meissä itessämme olisi esteitä, jollei olosuhteissa ja maailmassa olisi kaikellaisia vastuksia ja vaikeuksia voitettavana. Me saamme paljon ponnistaa ja paljon tehdä työtä ja me saamme hyvin paljon tehdä työtä ennen kaikkea itsemme kanssa. Esteitä kyllä elämä meille tarjoaa. Olemassaolo on täynnä vaikeuksia, vaikka toiselta puolen

saammekin hyvin paljon apua. Siinä suhteessa uskonnot ovat kyllä sanoneet oikein, kun ne ovat luvanneet henkistä apua toisen tai toisen jumalallisen olennon nimissä, kun ne ovat luvanneet apua niille rehellisille ihmisille, jotka rehellisesti pyrkivät. Ihminen saattaisi väsyä pyrkimyksissään silloin, kun häntä ahdistavat sekä hänen omat paheensa, syntinsä ja sairautensa, että ympäröivät olosuhteet ja sentähden on apua aina lähellä. Kun ihminen alkaa vilpittömästi pyrkiä eteenpäin henkisen kehityksen tiellä, kun ihminen alkaa kasvattaa itseänsä, silloin on aivan kuin hän avaisi oven henkimaailmaan päin, avaisi oven jumaliin ja enkeleihin päin, jotka ovat valmiina häntä auttamaan. Silloin on niinkuin hän avaisi sydämensä Vapahtajalle ja Vapahtaja, joka on kaikkialla, Vapahtaja, joka on lähellä ihmisen sydäntä, Vapahtaja meidän sisällämme kyllä ihmistä auttaa, lohduttaa, tukee, antaa voimia. Elämä antaa meille suuren lahjan siinä, että me emme ole yksin. Kun me vilpittömästi ja rehellisesti asetumme elämän omalle tielle, kun me tahdomme kulkea sitä tietä, jonka elämä meille tarjoaa, ja tahtoo että me kulkisimme, silloin saamme apua. Silloin meidän on helpompi voittaa vaikeudet ja vastukset. Silloin me saamme sisäistä ja henkistä lohdutusta ja apua toisiltamme ja näkymättömiltä olennoilta.

Toista on, jos ihmisellä on minkäänlaisia syrjävaikuttimia ja sivuajatuksia, jos ihminen pyrkii eteenpäin muussa mielessä kun tuommoisessa epäitsekäessä elämän palvomisen mielessä. Silloin tietysti hän sulkee sydämensä ja sielunsa ovet, niin että toiset eivät saata häntä samassa määrin auttaa, ja niin hän joutuu tekemisiin vielä suurempien vaikeuksien kanssa ja suurimmat vaikeudet ovat tietysti hänessä itsessään.

Madame Blavatsky, joka paljasti tämän suuren elämäntotuuden meille, hän myöskin viittasi siihen keinoon, josta meillä on suuri apu kaikessa itsekasvatuksessa. Ei se keino yksin riitä, sillä itsekasvatus on monipuolinen, se koskee kaikkia meidän olemuspuoliamme. Itsekasvatus ei saa olla yksipuolinen,

se ei saa viedä meitä vaan yhteen suuntaan. Se ei saa tehdä meistä fanatikkoja. Se ei saa tehdä meistä ahdasmielisiä olentoja. Sentähden meidän on kasvatettava itseämme kaikin puolin. Tärkein tekijä itsekasvatuksessa on, niinkuin madame Blavatsky koetti meille opettaa, ajatus, ajatustyö. Se kouluutettu ajatustyö, jota nimitämme mietiskelyksi, jota on myöskin nimitetty rukoukseksi, se sisäinen ajatustyö, se sisäinen sielullinen ponnistus, joka varsinkin alussa saattaa tuottaa suuria vaikeuksia, on hyvin suuri ja tepsivä keino itsekasvatuksessa. Ilman sitä ihminen tuskin onnistuu kasvattaessaan itseään.

Monet, monet uskovaiset, jotka ovat hyvinkin vilpittömästi ja hartaasti koettaneet tulla synnittömiksi ja voittaa pahaa itsessään, ovat pysähtyneet tielle: „Ihminen ei voi mitään, ihminen ei kykene mitään tekemään. Hän ei kykene itse tulemaan paremmaksi. Hän on synnissä siinnyt ja syntynyt ja hän jää syntiseksi. Jollei Jumala välitä ihmisestä ja jollei Jumala armossaan anna anteeksi, niin ei ihminen voi itse itseään auttaa“. Niin vilpittömästi hartaat uskovaiset useinkin sanovat ja se johtuu siitä, että he eivät ole tunteneet tätä ihmeellistä keinoa, jota madame Blavatsky nimittää mietiskelyksi eli meditationiksi. He eivät ole tunteneet ajatustyön tärkeyttä, joka on aivan välttämätöntä, jos me tahdomme kasvattaa itseämme. Meidän täytyy aivan välttämättömästi harjoittaa ajatustamme, puhdistaa ja pyhittää ajatuselämäämme aivan säännöllisillä harjoituksilla. Täysin säännöllisillä. Joka päivä uudistuvia, väsymättömiä, uupumattomia harjoituksia. Jos me siten teemme, emmekä pelkää, emme pelkää, että se kestää kauan, emme siitä pelästy, että tuo työ voi kestää vuosia, vuosia ja kymmeniä vuosia, jos emme sitä pelkää, niin varmasti kyllä kehitymme ja varmasti myöskin saavutamme jotain ja varmasti itsekkin huomaamme kuinka me silloin pääsemme eteenpäin.

Se keino, tämä mietiskely, jotka kristillisessä kirkossa eli kristinuskossa on nimitetty rukoukseksi, on saanut niin suuren

valaistuksen juuri madame Blavatskyn kautta. Nyt me vasta olemme rukousta oikein oppineet ymmärtämään.

Kun katselemme tätä meidän elämäämme ja tätä elämän koulua ja näemme kuinka vaikeuksia on paljon, kuinka elämän koulu on aivan kuin kiusausten koulu, silloin me kyllä kysymme, mistä tämä kaikki johtuu ja miten tämä on selitettävissä. Onko se oikein tarkoituksella niin asetettu, onko siinä elämässä oikein semmoisia voimia, jotka pitävät meistä todella huolta, joiden tarkoitus on henkevä ja hyvä, vai onko tämä kaikki, koko tämä evolutioni, onko se sokeata sattumaa?

Meidän tiedemiehemme kyllä uskovat kehitykseen, mutta myöskin sattumaan. He sanovat, että lait ovat sokeita ja vaikuttavat itsestään luonnossa ja ihmiselämässä. Aivan sokeat ekonomiset lait vaikuttavat taloudellisessa elämässä maan päällä. Niinhän Marks koetti selittää. Tiedemiehet voivat niin ajatella, mutta kun me ihmiset itse kamppailemme, ymmärrämme ja tunnemme, että henkimaailma on olemassa ja jumalallinen järjestys on olemassa, niin me kysymme: Onko mahdollista, että tämä kaikki on sattumaa, vai onko siinä järjestystä takana? Siinä suhteessa madame Blavatsky juuri teki sanomattoman suuren työn, kun hän meille selitti, että kaikki on hyvin järjestetty. Elämässä on kaikellaisia voimia, jotka ovat hyviä, jotka tarkoittavat hyvää ja jotka vievät hyvään päämäärään, mutta elämässä on myöskin aivan kuin tarkoituksella kaikellaisia voimia, jotka ovat omiansa estämään. Tämä johtuu siitä suuresta kaksinaisuudesta, mikä on olemassa itse absoluuttisessa elämässä, nimittäin tajunnassa ja aineessa.

Tajunta on se, joka itsestään pyrkii yhteyteen ja ykseyteen. Aine on se joka itsestään pyrkii moninaisuuteen ja rikkauteen ja siis vastustaa tuota tajuntaa eli henkeä, kunnes henki sen lopulta voittaa. Nämä kaksi olemassaolon napaa, poolia, on absoluuttissa ja sentähden ne palvellessaan ja auttaessaan toisiaan luovat tuon elämän kuvan, joka on täydellinen olento, eli olento, joka hallitsee ainetta, joka hengen voimalla on päässyt aineen

herraksi. Se on noiden kahden toisiaan ikäänkuin vastustavan voiman saavutus. Niin on elämä järjestetty ja elämän koko sisältö on siis harmoniaan päin, henkeen päin. Itsetietoisuuteen päin. Tietoon päin, ylös tietämättömyydestä ja pimeydestä ja sokeudesta valoon ja tietoon. Se on elämän kulkua.

Nyt tekisi mieleni näyttää vähän millä tavalla tämä elämän koulu on järjestetty. Siitä olemme monta kertaa puhuneet, mutta tekisi mieleni lyhyesti kertoa meidän ihmiskuntamme ja meidän maapallomme suhteesta tähän meitä ympäröivään tähti-maailmaan eli aurinkokuntaan. En mene liian kauas avaruuteen, vaan pysyn tässä aurinkokunnassa. Tekisi mieleni näyttää teille, vaillinaisesti ja pintapuolisesti, miten elämän voimat tässä meidän aurinkokunnassamme ovat järjestetyt eli jakaantuneet. Tämä tämmöinen esitys voi mielestäni erikoisesti huvittaa ja innostaa niitä, jotka ovat astrologeja tai ovat vähäisen tutustuneet astrologiaan. Minä taas en ole mikään teknillinen astrologi, en osaa laskea horoskooppeja ja semmoisia, mutta tahdon muuten vähäisen kuvata tämän tähtimaailman asioita.

Me puhumme täällä elämänkoulusta ja siitä, että tämä meidän maapallomme on meille elämänkoulu. Nyt meidän silloin on otettava huomioon, että meidän maapallomme ei suinkaan tässä meidän aurinkokunnassamme ole ainoa semmoinen elämänkoulu, vaan kaikki nämä planeetat tässä meidän aurinkokunnassamme ovat elämän kouluja. Se merkitsee, samoin kuin elämänkoulu on täällä meidän planeetalamme, samoin kaikilla planeetoilla on omat mysteeriokoulunsa, todelliset mysteeriokoulunsa, semmoiset salaiset veljeskunnat, jotka johtavat kunkin planeetan henkistä elämää. Meidän maapallomme ei suinkaan ole ainoa, jolla on salainen valkoinen looshi, sen sisar- ja äitilooshit ja haaralooshit. Se ei ole suinkaan ainoa, vaan samalla tavalla on toisillakin planeetoilla. Heilläkin on salaiset koulunsa, veljeskuntansa ja mysteerionsa. Kullakin planeetalla on vähän omalaatuinen koulunsa riippuen siitä, että kullakin planeetalla on inhimilliset olosuhteet ja elämän muodot

hieman erilaiset. Kullakin planeetalla on omat vaikeutensa elämässä, ja kuten kunkin planeetan asukkailla on omat erikoiset vaikeutensa niin siten on myös omat erikoiset saavutuksensa.

Tällaiselta solaariselta kannalta sanotaan, että meidän planeettamme on tuskallisten ponnistusten koulu. Sitä nimitetään sillä nimellä noin interplanetaarisessa elämässä. Tämä on tuskallisten ponnistusten koulu. Samallaisia kouluja ei ole joka planeetalla. Ne ovat eri vivahteisia. Jos otamme esim. Merkuriuksen, niin voimme sanoa siitä planeetasta, että koulu siinä on toisenlainen. Sitä nimitetään usein pyrkijäin keltaiseksi kouluksi. Meidän maapallomme on siis tuskallisten ponnistusten koulu ja Merkurius-planeetta pyrkijäin keltainen koulu. Venuksesta sanotaan, että se on viiden tarkasti erotettavan asteen koulu. Viiden eri asteen koulu. Tämä aivan kuin viittaa siihen, että elämä siellä voi olla helpompaa, ulkonaisesti katsoen helpompaa ja tietysti sisäisesti, että toisin sanoen siis ihmiset siellä ovat enemmän voittaneet ja pitemmälle kehittyneet.

Nyt kun otamme esim. Merkuriuksen esimerkkinä, niin silloin voimme sanoa, että tämä Merkurius tässä planeettamaailmassa vaikuttaa luonnollisesti kaikkiin toisiin planeettoihin telepaattisesti. Se vaikuttaa aivan luonnollisesti, magneettisesti, elektrisesti, niinkuin kaikki täällä gravitationin maailmassa vaikuttaa toisiinsa. Silloin se suggestioni, joka tulee Merkuriuksesta, se semmoinen telepaattinen ajatusaalto ja vaikutus, se on kuin totuuden tieto ja viisaus. Sanotaankin, että se on kuin kosminen totuuden peili. Merkuriustajunta on niinkuin tämän koko aurinkokunnan tosiseikkojen peili. Tuo tajunta harrastaa ainoastaan totuutta, tosiseikkoja. Se on siis äärettömästi tieteellinen tuo tajunta ja se on viisautta, sentähden että se on ottanut lukuun sen hyvin tärkeän tieteellisen tosiseikan, jota emme täällä maan päällä ole osanneet ottaa lukuun, nimittäin, että kaikki elävät olennot ovat veljiä keskenään. Kaikki elävät olennot. Se on ensimmäinen tieteellinen tosiseikka, henkisesti tieteellinen tosiseikka. Merkuriustajunta on aivan sen

läpäisemä. Siellä he eivät erehtyisi semmoisesta asiasta. Kaikki elävät olennot ovat veljiä. Siis mitään pahaa ei tehdä, mutta hyvää pitää tehdä kaikille. Maan päällä me emme ole osanneet ottaa tätä tieteellisenä aksioomina, vaikka kaikki myöntäisivät, että niin saattaa olla. Me olemme pikemmin kuin sotajalalla täällä maan päällä, sekä toisia olentoja vastaan, että me ihmisetkin. Vasta vähitellen alamme täällä ymmärtää, että me kaikki olemme veljiä oikeastaan. Merkuriuksella niinkuin sanottu tämä on heidän elämänsä korkein valopuoli, mutta ennenkuin he ovat sen voittaneet ja tulleet siihen kohtaan, jossa he nyt ovat, ihmiskuntansa parhaimmistossa, on heidän täytynyt paljon kamppailla kaikki niitä voimia ja vastuksia ja esteitä vastaan, joita on ollut tiellä. Heidänkin planeettansa aurassa eli atmosfäärissä ja sisäisessä elämässä on ollut esteitä, paljon esteitä (siellä on ollut semmoisia johtavia olentoja, jotka ovat niitä asioita erikoisesti voittaneet ja sentähden ovat saaneet käyttää niitä keinoina toisten kehitykseksi). Siis kaikkea valhetta, väärinäkemyistä, irvikuvallisuutta, petollisuutta, varkautta, turhanpäiväistä uteliaisuutta on myös ollut tuon planeetan eläimellisessä elämässä, alemmassa aurassa. Mutta ennenkuin voi päästä tietoon on kaikki tuollainen voitettava.

Ajatelkaamme nyt, että tuossa on planeetta Merkurius, joka vaikuttaa meihin. (Älkäämme ajatelko tuota ympyriäistä palloa avaruudessa, vaan ajatelkaamme, että tuo pallo on ainoastaan kuin ruumis eli kuva.) Merkuriuselämä vaikuttaa suggestionina tähän maapalloomme korkeammassa merkityksessä näin: pyrkikää tietoon, pyrkikää viisauteen ja huomatkaa, että ensimmäinen henkinen totuus on veljeys. Samalla aivan kuin alhaalta, sieltä takaa kuuluu tuommainen ääni: jotta te voisitte pyrkiä valoon ja tietoon täytyy teidän voittaa minut. Minä olen valhe, pimeys, tietämättömyys, varkaus, petos, ilkeys, uteliaisuus. Minut on voitettava. Kas, kun me ihmiset emme asetu oikeaan asenteeseen, me otamme vaan välinpitämättömästi vastaan tuota korkeampaa elämää, siis sitä pyrkimystä totuuteen,

sitä kultaista vaikutusta, me asetamme kuin ikkunat kiinni sisäänpäin ja päästämme sen vain vaikuttamaan vilpillisesti meihin, herättämään meissä kaikkea vilpillisyyttä ja alhaisempaa, joka on tuon totuuden ja veljeyden vastakohta. Tämä on kuin esimerkki siitä, miten planeetat vaikuttavat. Eihän siinä ole mitään pahaa, että planeetat lähettävät tuollaisia vaikutuksia. Se tarkoittaa ainoastaan hyvää, sillä senhän täytyy antaa nuo mahdollisuudet. Ilman kamppailua ja voittoa me emme mitään saavuta. Me pysymme aina kaikessa valheessa ja tietämättömyydessä, jollemme itse lakkaa olemasta vilpillisiä. Me emme voi päästä totuuden tietoon ja viisauteen, jos me itse olemme petollisia, valehtelemme, varastamme tai teemme jotain semmoista, joka ei ole totuuden kanssa yhteydessä. Sentähden on elämän koulussa kaikki niin todellista. Siinä on aina kysymyksessä todelliset vastakohtat, todelliset käytännölliset vastakohtat, joista musta puoli on voitettava, jotta kirkas, valoisa puoli tulisi meidän luoksemme.

Nyt minä tahtoisin kääntää huomion muutamiiin sängen merkillisiin tähtianalogioihin. Mehän olemme jo koulussa maantieteen tunnilla oppineet semmoisista asioista, jollemme ole myöhemmin astronomiaa lukeneet, olemme oppineet ensimmäisiä aurinkokuntaa koskevia, tähtitieteellisiä totuuksia. Sentähden me voimme sanoa aivan, jos piirrämme kuvan aurinkokunnasta, että se on juuri niinkuin mikäkin maalitaulu. Jos piirrämme auringon tuonne keskelle, ja sirkkeleitä ympärille, niin silloinhan saamme, että nämä ympyrät auringon ympäri kuvaavat juuri planeettojen kiertokulkua auringon ympäri. Nythän me tiedämme silloin, että kun me menemme tästä auringosta ja kuljemme sitten näin

- 1 ympyrä = Merkurius
- 2 „ = Venus
- 3 „ = Maa
- 4 „ = Mars
- 5 „ = Jupiter

- 6 „ = Saturnus
- 7 „ = Uranus
- 8 „ = Neptunus

ulospäin, niin ensimmäinen planeetta, jonka me kohtaamme on juuri Merkurius. Planeetta Venus on seuraavalla linjalla ja sitten vasta kolmannella on meidän maapallomme. Maapallon jälkeen tulee taas Mars. Mars on siis kauempana auringosta kuin maapallo. Marsin perästä tulee Jupiter ja sitten kun menemme vielä eteenpäin niin saavumme Saturnukseen. Sitten tulee Uranus ja etäisimpänä on Neptunus. Sillä tavalla on tässä aurinkokunnassa kaikki järjestetty. Muita planeettoja ei tunneta. Mahdollisesti on Neptunuksen ulkopuolella jotain, mutta nyt tällä hetkellä ei tunneta useampia planeettoja. Neptunus keksittiin v. 1846 ja Uranus v. 1781. Ennen luultiin, että aurinkokunta loppuu Saturnukseen.

Kun ajattelemme näitä planeettoja, niin saamme, että niiden etäisyydet auringosta ovat seuraavat:

Merkurius on auringosta	58	milj.	kilometrin	päässä
Venus	„	108	„	„
Maa	„	149	„	„
Mars	„	226	„	„
Jupiter	„	773	„	„
Saturnus	„	1418	„	„
Uranus	„	2851	„	„
Neptunus	„	4467	„	„

Nyt voimme laskea näille etäisyyksille suhdeluvut, sillä tuommoisinaan nämä etäisyydet eivät paljon puhu, eivät ole niin tärkeitä. Nyt sanotaan, että aurinko on tuossa ja sanotaan, että sen suhdeluku on 0, kun se on keskipisteessä. Tässä on meillä maapallo ja otamme maapallon etäisyyden auringosta ykköseksi, otamme sen etäisyyden siis yksikköarvoksi, jolloin se siis

merkitään näin: 1. Me voimme tietysti lisätä muutamia nollia, niin että toisia suhdelukuja on helpompi kirjoittaa. Siis: 1,000. Saamme siis tällaisen taulukon:

Aurinko		
Maapallon etäisyys auringosta	=	1,000
Merkuriuksen “	=	0,387
Venuksen “	=	0,723
Marsin “	=	1,524
Jupiterin “	=	5,203
Saturnuksen “	=	9,539
Uranuksen “	=	19,183
Neptunuksen “	=	30,054

Meidän täytyy nyt ottaa huomioon, että näillä planeetoilla on kaikilla omat koulunsa. Kaikki nämä koulut vaikuttavat, ja planeettojen koko elämä vaikuttaa meidän maapalloomme. Noiden planeettojen keskuskoulu, itse se salainen veljeskunta salaisine mysteeriöineen lähettää maapalloon mitä merkellisimpiä ajatuksia eli suggestioneja, siis apua antavia voimia. Mutta taas planeetan alempi puoli lähettää jotain muuta. Nyt me ihmiset täällä maapallolla, joka on tuommoisen matkan päässä auringosta, olemme asetetut tänne kehittymään. Meidän pitää täällä kehittyä täydellisiksi. Me seisomme kaikkien näiden voimien keskellä ja me tiedämme, että meidän maapalloomme sai kauan aikaa sitten apua Merkuriukselta ja Venuksesta, näiltä molemmilta tähdiltä. Salaisessa opissa sanotaan, että me saimme apua varsinkin Venukselta päin, mutta sitten hyvin salaperäisesti viitataan siihen, että näitä nimiä on ehkä vähän sekoitettu, näitä kahta nimeä, Merkurius ja Venus, niitä on eksoteerisessa astronomiassa ja astrologiassa sekoitettu, niin että oikeastaan kuuluisi toisen nimi toiselle. Mutta joka tapauksessa nämä molemmat planeetat, jotka siis ovat lähempänä aurinkoa kuin meidän maapalloomme, lähettävät meille apua. Niinkuin olemme

saaneet kuulla ja lukea, niin juuri niistä planeetoista lähetettiin ensimmäiset suuret henkiauttajat tänne. Sieltäpäin tulivat ne korkeat olennot, jotka perustivat meidän salaisen koulumme, meidän valkoisen veljeskuntamme.

Jos nyt ajattelemme koko sitä vanhaa järjestelmää, joka tuli tänne maapallolle tuon avun kautta, niin silloin muistamme, että kaikissa vanhoissa mysterioissa, mysteriokouluissa ja veljeskunnissa, toisin sanoen juuri tässä valkoisessa veljeskunnassa, puhuttiin aina neljästä suuresta vihkimyksestä. Viides vihkimys teki sitten ihmisen valmiiksi Mestariksi eli täydelliseksi ihmiseksi. Mutta neljä suurta vaikeata vihkimystä hänen ensin piti läpikäydä. Kun ajattelemme niitä vihkimyksiä niin me muistamme kuinka ensimmäisen suuren vihkimyksen tunnussana on veljeys, lähemmin määriteltynä siis se ensimmäinen suuri totuus käytännössä, joka on veljesrakkaus tässä näkyväisessä maailmassa. Kun muistamme sen ja muistamme mitä juuri äsken puhuttiin Merkuriuksesta, niin silloin me voimme sanoa täydellä syyllä, että se ensimmäinen suuri vihkimys, joka aina Atlantiksen ajoilta sakka on ollut olemassa tällä maapallolla, on Merkurius vihkimys. Se on ollut semmoinen vihkimys, joka on kulkenut Merkuriuksen merkissä.

Kun ajattelemme toista suurta vihkimystä ja muistamme, että toinen vihkimys on sitä, että me osaamme erottaa, ei ainoastaan tässä näkyväisessä maailmassa, mutta myöskin ennen kaikkea juuri näkymättömässä maailmassa, siis ajatusten ja tunteitten maailmassa, niinkuin me sanomme astraalimaailmassa, osaamme erottaa todellisen valheesta, totuuden kaikesta väärästä, silloin me myöskin huomaamme, että tämä toinen vihkimys on erikoisessa suhteessa Venukseen. Venuksen vaikutus (nyt emme saa ajatella, että näitä nimiä on sekoitettu, vaan on ajateltava todellisuutta, jota on nimitetty Venuksen nimellä) on totuus tunteitten alalla, totuus tunteitten ja persoonallisten ajatusten, persoonallisen maailman ajatusten ja tunteitten alalla. Se on Venuksen vaikutus. Venus inspiroi siihen suuntaan ja se on aivan

itse asiassa kuin se suuri voima ja ihanteellinen saavutus, mikä saavutetaan toisessa suuressa vihkimyksessä, jolloin ihminen ei enää saa olla minkäänlaisten erehdysten orja tunteitten ja ajatusten suhteen.

Kolmas suuri vihkimys siinä suuressa skeemassa, joka on meille tuttu teosofisista kirjoista, asettaa ihmisen erikoiseen suhteeseen tähän maapalloon nähden ja tähän näkyväiseen elämään nähden. Sillä kolmas vihkimys antaa ihmisen käteen menestyksen sauvan. Ei ainoastaan menestyksen sauvan jossain ohimenevässä taikka liian pintapuolisessa merkityksessä, vaan menestyksen sauvan sisäisessä merkityksessä. Kolmas vihkimys nostaa ihmisen kunniaan tässä ulkonaisessa maailmassa (sekin sentään usein seuraa), niin hänellä on kunniaa sisäisessä maailmassa. Hänen ystävänsä, lähimäisensä ja omaisensa asettavat hänet omassa hengessään hyvin suureen kunniaan. Tuo kolmas vihkimys on niisanottu kirkastuksen vuori. Tästähän kerrotaan evankeliumissa. Jeesus oli vuorella opetuslastensa kanssa. Hän oli ottanut ainoastaan kolme opetuslasta mukaansa ja nekään eivät tahtoneet mitenkään pysyä hereillä. Mutta sitten kun opetuslapset avasivat silmänsä, niin he näkivät, että Jeesus seisoo siellä Mooseksen ja Eliaksen kanssa suuressa kirkkaudessa. Silloin opetuslapset sanoivat, että rakennettaisiin maja jokaiselle, niin että jokainen voisi siellä asua. Ja Pietari sanoo: „Sinä olet Kristus, Sinä olet Jumalan Poika,“ Pietari tuns sen sisässään, ymmärsi sen koko olemuksellaan. Ja Jeesus sanoo Pietarille: „Sitä ei ole kukaan voinut sinulle sanoa, Jumala on sen itse sinulle ilmoittanut.“ Kunniantunnustus lähempien ystävien taholta tulee kolmannen vihkimyksen yhteydessä. Jotkut opetuslapset ja ystävät tuntevat sisässään ja tuntevat myöskin itsensä pakotetuiksi tuomaan ilmi ihmiselle, että hän on kunnian herra. Hän on herra jollain tavalla. Kolmas vihkimys on erikoisessa suhteessa juuri sentähden maapalloon, että se koskee maapallon sisäisiä ja ulkonaisia olosuhteita. Tämä on se Hoosianna-huuto ja on siis maapallon vihkimys, kunnian

vihkimys. Sitten siinä on vielä semmoinenkin salaisuus ja salainen tarkoitus, että meidän maapallomme loistaisi omalla valollaan. Se ei vielä loista omalla valollaan, niinkuin sen tulee loistaa. Maapallomme ei voi loistaa ennen kuin ihmislapset itse loistavat kirkastuksen vuorella. Kun ihmiset loistavat, silloin maapallokin loistaa. Maapallo on kyllä saanut loiston niiltä olennoilta, jotka jo ovat pitkälle kehittyneitä. Ennen kaikkea tietysti Jeesus Kristukselta. Koko maapallon auran loisto muuttui Jeesus Kristuksen kautta. Mutta maapallo ei tule itseloistavaksi tähdeksi ennenkuin kaikki yksilöt alkavat loistaa. Sentähden on tämä kolmas vihkimys maapallon vihkimys.

Neljäs vihkimys, vanha vihkimys, vie sen ihmisen, joka ottaa tämän neljännen vihkimyksen, tuskalliseen kuolemaan, kuolemaan ristipuulla. Se vie hänet Golgatan tielle. Se vie hänet kuolemaan, olkoon se kuolema todellinen tai kuvannollinen. Kunnian perästä alkaa murheellinen käynti Via Dolorosaa Golgatan vuorelle. Tämä neljäs vihkimys vanhassa luokittelussa on siis ensimmäinen, joka vie kuin pois päin maapallosta, vie kuin ulospäin suurempaan. Sentähden se alkaa sanomattomalla tuskalla, äärettömällä surulla ja päättyy vihdoinkin aivan persoonallisuuden uhrikuolemaan. Se on Marsvihkimys. Minkätähden Marsvihkimys?

Mars-planeetan vaikutus on sangen omituinen. Kaikki, jotka ovat vähänkään astrologiaa tutkineet tietävät, että Mars on sodan Jumala. Mars on kaiken tuommoisen vihan, himon, itsekkyyden, rohkeuden, kamppailun, taistelun, verenvuodatuksen ja sodan Jumala. Sillä tavalla me olemme Marsista ajatelleet ja melkein yksinomaan sillä tavalla. Astrologiassa Marsista aina puhutaan tällä kannalla. Mutta nyt on Marsilla myöskin suuri ihmeellinen koulu. Se on hieno, korkea, henkevä koulu, joka vie sangen merkillisiin saavutuksiin. Sitä kyllä nimitetään sotijain kouluksi, mutta myöskin toisella nimellä. Sanotaan myöskin, että sen nimi on „Punaisen tulen vihityt“. Ne, jotka käyvät sen koulun läpi tulevat punaisen tulen vihityksi, ja he ovat ratkaisseet miekan

salaisuuden. Ne ovat ratkaisseet elämän ja kuoleman ja uhrautumisen salaisuuden. Sillä onhan totta, että jos me nyt ajattelemme sotaa sosiaalisesti, niin se on jotain hirmuisen pahaa, mutta jos me ajattelemme sotaa ja katsellemme ihmiskunnan historiaa, katsellemme mitenkä se on vaikuttanut nuoriin miehiin ja vanhempiinkin, jotka ovat olleet sodassa, niin useinkin näemme (niin tietysti tuntuu) että se vaikutti heihin sillä tavalla, että se veti heistä esiin heidän rohkeutensa, miehekkyytensä ja uhrautumiskykynsä, he osasivat uhrata itsensä. Nykyään tuommoinen kyllä tulee vähemmässä määrin kysymykseen, sillä nyt eivät sodat ole samallaisia kuin entisaikaan. Nyt on sota ehdottomasti väärää. Mutta Marsin vaikutus ei rajoitu ollenkaan tämmöisiin ulkonaisiin tappeluihin ja verenvuodatukseen. Marsin todellinen vaikutus on ihan toisenlainen. Marsin toinen vaikutus on: Oppikaa uhrautumaan, unohtakaa itsenne. Uhrautukaa totuuden ja toisten ihmisten puolesta. Antakaa henkenne ystävienne puolesta. Kuka rakastaa enemmän kuin se, joka antaa henkensä ystävänsä puolesta. Antakaa henkenne, oppikaa antamaan henkenne. Ei ainoastaan tässä veren vuodatuksen merkityksessä, vaikka olkaa siihenkin valmiit, mutta oppikaa antamaan henkenne myöskin siinä merkityksessä, että te annatte sen yhtämittä jokapäiväisessä elämässänne. Unohdatte itsenne toisten hyväksi. Sillä tavalla me myös voimme antaa henkemme. Tämä on Marsin koulun opetusta. Tämän me juuri opimme neljännessä viikimyksessä. Neljännessä suuressa viikimyksessä ihminen oppii tämän kulkemisen uhrikuolemaan. Hänen täytyy antaa oma henkensä. Sen tähden Mars vastaa neljättä suurta viikimystä.

Sitten me tulemme Jupiteriin ja kysymme vastaako Jupiter viidettä viikimystä? Kyllä, se on aivan Jupiterin viikimys ja vastaa tietysti sitä. Se on hyvin ylevä ja kaunis. Jupiterin salainen koulu on „siunausta tuottavien maagikkojen koulu“. Sitä nimitetään myöskin „kylväjäin kouluksi“. Ne, jotka tähän kouluun kuuluvat, ovat siis niitä viisaita tietäjiä, jotka käyttävät

maan rikkautta ja tiedon rikkautta, tottelevat luontoa ja sitä palvelevat. He ovat valkoisia maagikoita. Tämähän on aivan kuin kuvaus Mestari-ihanteesta, juuri semmoisesta ihmisestä, josta on tullut Mestari. Hänellähän on luonnon voimat hallussaan ja hän käyttää niitä toisten hyväksi. Hän kylvää tietoa ja rakkautta. Sentähden tämä Jupiterin koulu on viides vihkimys.

Asiantuntijoille on selvästi Saturnus kuudes, Uranus seitsemes ja Neptunus kahdeksas vihkimys. Sitten on vielä kaksi jälellä. Toinen on Kuu ja toinen Aurinko. Kuu vastaa yhdeksättä ja Aurinko kymmenettä vihkimystä. Kymmenen vihkimystä on niinkuin tiedämme, tuon vanhan skeeman mukaan. (Nyt en ennätä detaljeissa kuvata näitä vihkimyksiä, ehkä voi niitä vähäsen kuvata ensi sunnuntaina.)

Tahdon nyt kiinnittää huomion yhteen hyvin merkilliseen seikkaan, joka on tullut Kristuksen kanssa ja jonka Kristus pani alulle. Jeesus Kristus aloitti uuden aikakauden, uuden liiton, niinkuin meidän on tapana sanoa. Jeesus Kristus vaikutti sen ja teki sen, että vihkimysmysteerio, elämän todellinen mysteerio, joka ennen oli ollut hyvin vaikeasti saavutettavissa on nyt avoinna kaikille. Kaikki ihmiset, jotka tahtovat, voivat pyrkiä tähän vihkimykseen. He voivat pyrkiä mysteerioon ja se merkitsee, että he voivat jo ominpäin useampia semmoisia pienempiä vihkimyksiä ennen suurta vihkimystä. Se suuri vihkimys, mikä tulee heille sitten valkoisen veljeskunnan taholta se on silloin vienyt heidät kauemmas tielle kuin suuri vihkimys ennen vei. Toisin sanoen se ensimmäinen suuri vihkimys, mikä avautuu heille Kristusta seuratessaan se semmoinen salaisuus, joka annettiin myöhemmin ja vaatii ihmiseltä myöskin semmoisia ponnistuksia, joita ennen vaadittiin myöhemmin, johtuen siitä, että ihminen on nyt älykkäämpi ja itsetietoisempi, se suuri vihkimys voi tulla nyt aikaisemmin. Jeesus Kristus asetti asiat sillä tavalla, niin kuin me voisimme odottaa, että ne ovat asetetut. Hän teki maapallosta meidän lähtökohtamme. Kas, ennenhän meidän piti lähteä Merkuriuksesta ja Venuksesta.

Jeesus Kristus asetti maapallon meidän lähtökohdaksemme. Tästä meidän on aloitettava, siitä missä me seisomme. Silloin nämä vanhat, ensimmäinen ja toinen vihkimys täällä, muodostuvat jonkinlaiseksi valmistavaksi eli puhdistuksen tieksi. Niihin luetaan myöskin silloin itse maapallo, niin että kaikki nämä kolme vanhaa vihkimystä muodostuvat nyt jonkinlaiseksi puhdistuksen tieksi, toisin sanoen ihmiseltä vaaditaan nyt enemmän kuin ennen, monta kertaa enemmän kuin ennen. Niin paljon suurempaa epäitsekkyyttä, niin paljon suurempaa itsestään luopumista, mutta samalla hänelle asetetaan ihanteeksi ja päämääräksi korkeampi aate kuin mitä ennen asetettiin. Nyt asetetaan Mars-vihkimys ensimmäiseksi suureksi vihkimykseksi, niin että Jeesus Kristuksen tiellä alkavat vihkimykset tästä Mars-vihkimyksestä. Saamme siis tällaisen taulukon:

Merkurius-vihkimys		0,387 = 1	vihkimys	
Venus	“	0,723 = 2	„	(puhdistuksen tie
Maapallo	“	1,000 = 3	„	uuden skeman mukaan)
Mars	“	1,524 = 4		1 vihkimys uuden skeman
Jupiter	“	5,203 = 5		mukaan
Saturnus	“	9,539 = 6		
Uranus	“	19,183 = 7		
Neptunus	“	30,054 = 8		
Kuu	“	= 9		
Aurinko	“	= 10		

Me menemme nyt siis koko ajan ylöspäin maapallosta avaruuteen. Me olemme kulkeneet sen matkan auringosta maapalloon saakka, mutta nyt me pyrimme ulospäin maapallosta ja se merkitsee, että meidän täytyy jo puhdistuksen tiellä saavuttaa tuo viisaus, että veljeys on ensimmäinen totuus. Meidän pitää puhdistuksen tiellä saavuttaa kyky eroittaa valhe totuudesta. Meidän pitää jo puhdistuksen tiellä oppia tunteitamme katselemaan aivan objektiivisesti ja kriittisesti. Meidän tulee siis suuresti oppia itseämme tuntemaan. Sitten täytyy hänen, tuon pyrkijän, kulkiessaan Jeesus Kristuksen vihkimystä kohti, luopua

itsestään, luopua omasta itsekkyydestään, sillä kun hän on ensin itseään vahvistanut, sitten kulkenut Golgatan tietä, kärsimyksen tietä ristinkuolemaan, niin hän saa yrittää eteenpäin ja voi saavuttaa Mars-vihkimyksen, tuon punaisen tulen vihkimyksen, eli niinkuin sitä myöskin nimitetään myöhemmin, Ruusu-Risti-vihkimyksen. Hän voi saavuttaa punaisen Ruusu-Risti-vihkimyksen. Silloin hän on ratkaissut miekan salaisuuden, silloin hän on pistänyt miekan omaan sydämeensä. Hän on ensin luopunut väkivallan käytöstä. Hän seuraa Jeesus Kristusta sillä tavalla, että hän ei mitään väkivaltaa tee toiselle. Miekkan hän pistää omaan sydämeensä ja kuolee itse totuuden puolesta. Hänen koko elämänsä on pyrkimystä pois omasta itsestään. Hän pyrkii ulos avaruuteen päin, epäitsekkyyttä kohti ja ensimmäinen suuri vihkimys on silloin Mars-vihkimys, mikä häntä odottaa, Ruusu-Risti-vihkimys.